Visen om Susanne

Tekst: John Bruce Levring **Musik: Ukendt**

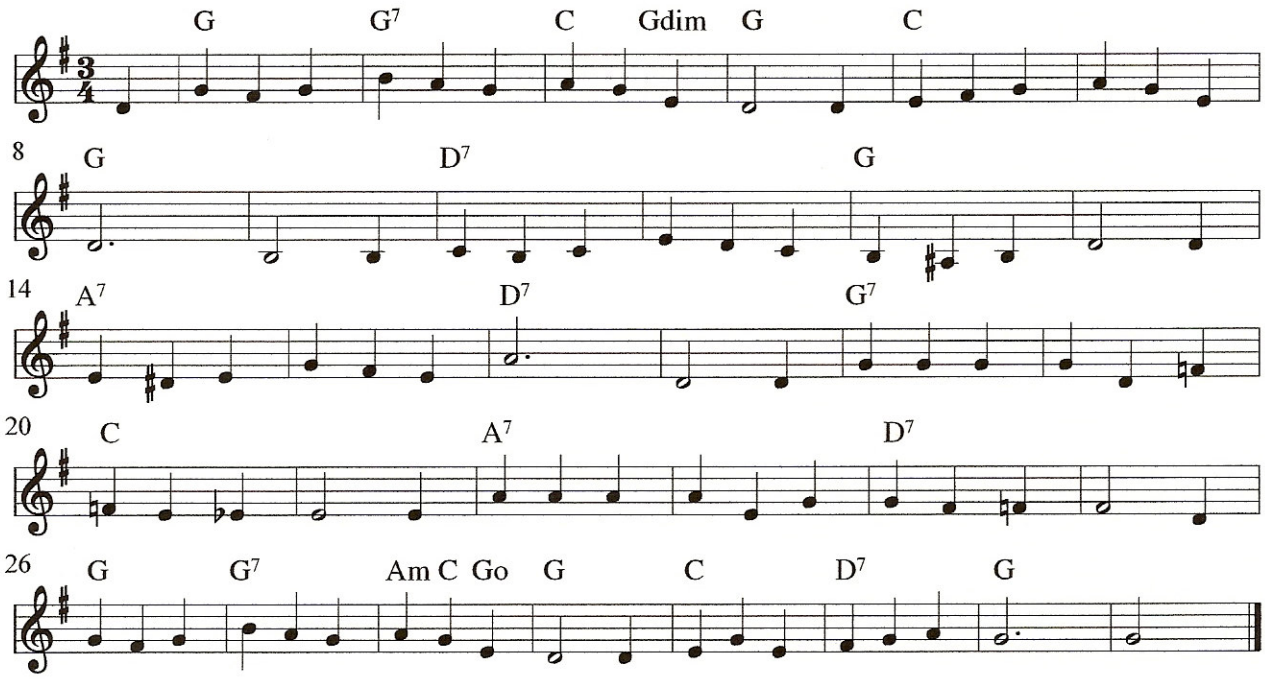

Susanne i Nyhavn er sømandens trøst,
når modgangen piner og nager –
han glemmer alt andet, når ved hendes bryst
sit forskud på lykken han tager !
Hvad rager det ham, at hans hyre er væk ?
Susanne for kærlighed aldrig er læk –
og vé den, der kalder Susanne en "sæk" !
Susanne er Nyhavns gudinde !

Susanne er altid i perlehumør,
Susanne har slet ingen fjender !
Når hun synger for, er der fest og kulør,
og sømandens øjne, de skinner !
For vel er der piger i Shanghaj og Rom,
men dem syn´s han pludselig slet ikke om,
for ingen af dem er så charmefyldt som
Susanne i Nyhavns-caféen !

Susanne spør´ ikke om gods eller guld,
Susanne er glad for en bajer,
hun véd, at en sømands pung aldrig er fuld,
men sømandens hjerte, dét vejer !
Og selv om hun ejer det kun for en nat
er det dog for hende den dyreste skat –
for selv om de skifter så véd hun dog, at
i hjertet bor altid det samme !

Beværtningen lukker, når klokken er 2,
Susanne er med til finalen,
så ta´r hun sin ven, og så går de til ro,
mens månen slår smut i kanalen –
så sejler de to mod lyksaligheds kyst,
hun knuger og trykker ham ind til sit bryst
til solen begynder at rødme i øst
og gøre til guld hendes kammer !